

# Op den dood van den aertsbisschop van Parys

Jan Renier Snieders

## bron

Jan Renier Snieders, *Op den dood van den aertsbisschop van Parys*. Z.n., z.p. 1848

Zie voor verantwoording: [https://www.dbnl.org/tekst/snie002opde01\\_01/colofon.php](https://www.dbnl.org/tekst/snie002opde01_01/colofon.php)

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.



## **Op den dood van den aertsbisschop van Parys.**

*Voorgelezen in het letterkundig genootschap De Dageraad te Turnhout.*

De goede Herder geeft zyn leven voor zyne schapen.

Hoe aeklig dreunt het krygsgeroep!  
 Hoe somber roept de stem der klokken,  
 Die by het bang trompetgeschal,  
 En 't daverend kanongeknal,  
 De torenspil en kerkvloer schokken!

Waerom die roode krygsbanier?  
 Waerom dien noodkreet aengeheven?  
 Wat ysselyke staetsorkaen  
 Komt op Parys zich nederslaen;  
 Door straet en wyken heengedreven?.....

O, waerom is de hemel rood  
 Van 't vuer, dat langs de gloënde wyken,  
 Door d'oproer fel wordt voortgezweept;  
 En vriend en vyand medesleept,  
 Vereenigd met verminkte lyken!....

Waerom dat yslyk moordgehuil,  
 Op d'aëm van 't buskruid rondgedragen?....  
 Die tael van onverbidbre wraek,  
 Die stygend met het vuer en blaek,  
 Het hemelvuer schynt uit te dagen?...

Waerom die wyde zee van bloed,  
 Waerin de broederzolen baden!  
 Weet gy het, neergeknakte troon?  
 Weet gy het, rieten beedlaers woon?  
 Of gy, o schrot! der barrikaden?

Wie treedt daer over 't rookend puin,  
 Met 't kerklyk purper om de leden?  
 Wie is het, die met vasten voet,  
 Door kogelbui en gudsend bloed,  
 Den oproer nader durft te treden?

Hoe? niets dan 't kruisbeeld in uw hand,  
 Beschermt uw roekelooze trede?  
 Uw oog blikk kalm door 't rookend wyk!..  
 Uw voet stapt stil van lyk op lyk!..  
 Uw naem? - De apostel van den vrede.

T' is Frankryks eedle kerkprelaet,  
 De keur, de bloem der priesterscharen,  
 Die goed en bloed en leven waegt...  
 Een hemelbode, die daer daegt,  
 Om 't oproers onweêr te bedaren.

'Genade, roept hy, voor elkaêr!  
 Genade, zoon, o, tred niet nader,  
 Gy stapt in 't bloedig modderbed,  
 Waer zich, de voet heeft neergezet,  
 Van uwen doodgewonden vader!..

Genade, vader, in dien drom,  
 Daer ginds, door eene wolk omgeven,  
 Van damp, en blaek, en kruid en brand,  
 Daer wordt misschien, door kinderhand,  
 Het lood naer 't vaderhoofd gedreven!...

Genade, voor den franschen naem!  
 Voor land en vryheid mededoogen!  
 Nooit heeft de grond van 't vaderland,  
 Dan yzend, in zyn ingewand,  
 'T vergoten burgerbloed gezogen!

O, kinderen van denzelfden God,  
 Beledigt, door uw dolle kreten  
 Van woede en wraek, den Hemel niet,  
 Die kindren, niets dan kinderen ziet,  
 Zy mogen dan ook schuldig heeten.

Vergeef, o edelmoedig volk!  
 Kwam 't onregt op u neergezonken;  
 Nooit was het Fransche kroost zoo groot,  
 Dan wen 't de hand zyn vyand bood,  
 En hem vergeving had geschonken.

Versmaed de stem der godsdienst niet  
 Die Frankryks vreden af komt smeken!  
 Hou op, hou op, trompetgeschal!  
 En broedermoordend kruidgeknal,  
 De krygsbanieren neêrgestreken!..

Neen, schal en daver in het rond!  
 Neen, wappert fier en hoog, banieren!  
 Maer om de leus: *verbroedering*  
*En eenheid*, ter bewondering  
 Van 't fransche volk te zegevieren!'

Zoo sprak de kerkvoogd, wyl zyn voet  
 In 't rookend bloedbad baedde;  
 En rondom hield 't verstomde grauw  
 Zyn woede binnen, by 't kartouw,  
 'T vernielend tuig der barrikade.

De zachte stem des vredesboô  
 Hield 't woest gehuil der drommen tegen:  
 De tael der dolle wraek zweeg stil.  
 En hartverplettrend moordgegil,  
 En brandende aêm van 't buskruid zwegen.

Waerom valt soms de deugd, o Heer,  
 Vertrapt, versmaed voor de ondeugd neêr?  
 Waerom valt waarheid soms voor goddelooze logen?  
 - Waerom wordt soms de morgengloed  
 Die met zyn purper de aerde groet,  
 Door vuilen mistdamp overtogen?

.....  
 Hy sprak en viel, de christenheld!  
 Door 't plettrend lood ter neer geveld!...  
 Daer ligt de Hemelbode in stervend wee te klagen.  
 De blanke duif, die aen haer vlerk,  
 Door 't bliksemvuer van 't dondrend zwerk,  
 Den vredebrief had meêgedragen...

Ween! ongelukkig vaderland!  
 Des oproers onverbidbre hand  
 Heeft 't kerkelyk roemvol kleed, met doodend schot, getroffen,  
 En met het purper dat hy droeg,  
 En 't harte dat daer onder sloeg,  
 Een franschen held doen nederploffen.

Ween! ongelukkig vaderland!  
 En pleng een traen in 't bloedig zand,  
 Waer 't yzend christendom zich in het rond komt scharen,  
 En biddend roept: 'voor zoo veel moed  
 O God! voor dat vergoten bloed,  
 Verleen de kroon der martelaren!'

Geen redding meer!... de dood, met haren killen adem,  
 Valt op zyn kalme wimpers neêr...  
 Hy bidt: 'o Hemel, roep de plagen,  
 Die door 't geschokte Frankryk jagen,  
 Van onzen lieven bodem weêr...

Mogte ik het offer zyn om dien verschrikbren Hemel,  
 Die gloeiend boven Frankryk glydt,  
 Van 't vaderland te doen verdwynen!...  
 De glukzon weder te doen schynen!...  
 Ik ben, myn land, voor u bereid....

Misleide kinderen, myn dood zy u vergeven!  
*Myn bloed zy 't laetst dat gy vergiet....*  
 Ik sterf... o, moog de vrede dagen,  
 En 't bloed van Frankryks bodem vagen!  
 O Heer! verlaet de Franschen niet!'

*Turnhout den 12<sup>n</sup> july 1848.*

J. RENIER SNIEDERS, docto[r]